

Nimeni până la viscol

Adrian Păunescu

Nu mai e nimeni
Între mine și viscol,
Numai eventuala bunăvoință
A celor ce păzesc și asmut ninsorile,
În rest, vârsta prăbușindu-se
Asupra-mi, fără logică.

Nici tata, nici mama
Nu mai sunt aici,
Să preia șocul,
Să elibereze drumul din față,
Acum, între mine și viscol,
E numai viscolul.

Nici măcar eu nu mai sunt,
Eu am murit azi noapte
Odată cu mama,
Ultima mea pavăză,
Ultima mea redută.

Înainte de capitulare,
Înainte de blocaj,
Înainte de viscol,
Bunăvoința paznicilor de ninsori
Poate însemna un popas
La un ceai fierbinte.

Apoi, viscolul lovindu-mă-n piept
Și eu ducând grija
Copiilor care vin după mine
Și care, încă, nu știu
Ce e viscolul
În toate ninsorile lui
Asmuțite înoace.